

5. Závěr

Cílem této práce bylo nejen zmapování mezinárodní, evropské a národní úpravy tohoto často podceňovaného průmyslového práva na označení – označení původu výrobků, ale i nalezení mnohých odpovědí s tímto právem spojených, a to jak na teoretické, tak i na praktické otázky.

Jak již bylo několikrát zdůrazněno, je třeba všechna zeměpisná označení, tedy (a to nejpozději od rozhodnutí Evropského soudního dvora ve věci „*Turron*“ z roku 1992) i ta prostá pokládat za nehmotné statky – průmyslová práva na označení, kterým by měla být zaručena ústavní ochrana vlastnictví. Tomuto faktu se však mnohé právní úpravy, a to jak na evropské, tak na národní úrovni dodnes nepřizpůsobily. Evropský zákonodárce by tak měl od zemědělsko-hospodářských cílů, které vtělil do nařízení č. 2081/92 a následně i 510/2006, upustit a začít tato práva chránit jako práva průmyslová, stejně jako tak učinil např. u ochranné známky Společenství. Rovněž je nadále těžko obhajitelná ochrana, která je pouze specificky zaměřená na úzký okruh zeměpisných označení a označení původu. Přístup k ochraně na celém území Evropské unie by tak měla mít označení i všech ostatních produktů, než pouze těch zemědělských spolu s potravinami.

Činnými by však měli být i národní zákonodárci. Efektivní ochrana těchto práv je totiž důležitá nejen pro samotné oprávněné uživatele, ale i obecně hraje důležitou roli v hospodářské politice každého státu. Dá se totiž vyjít z toho, že použití určitého zeměpisného označení na výrobcích povede i k nárůstu jejich kvality (producenti se budou prostřednictvím vyšší kvality snažit docílit vyšších zisků a zajištění širokého kruhu zákazníků), což je především v zájmu spotřebitele. Proto by měla být všechna zeměpisná označení výrobků bezprostředně a výslovně chráněna nejen proti pouhému uvádění v omyl, ale i proti zduhování, užívání delokalizačních klauzulí a vůbec proti jakémukoli neoprávněnému přímému či nepřímému obchodnímu užití. Neboť i prosté zeměpisné označení může dorůst do pozice významného ekonomického instrumentu, jehož zneužívání ostatními soutěžícími či ponechání na pospas procesu zduhování, by bylo nespravedlivé a jen těžko právně odůvodnitelné.

³⁶⁰ BGH GRUR 2001, 73.

Jelikož se však v dohledné době se sjednocením či alespoň harmonizací právních úprav na území EU spíše počítat nedá (roli zde hraje i rozdílný zájem jednotlivých států a role, kterou v nich zeměpisná označení hrají), měl by být zaveden alespoň evropský rejstřík všech zeměpisných označení. V případě zápisu kvalifikovaných označení by bylo třeba dodržet specifikaci či jiné vlastnosti či kvalitu danou geografickým prostředím, oproti tomu by pak byl zápis jednoduchých označení pouhou formalitou. Tím by byla v rámci společného trhu zajištěna vyšší transparentnost a možnost rešerše starších průmyslových práv k zeměpisným označením v širším smyslu např. pro přihlašovatele ochranné známky Společenství, který může dnes jen stěží předem zjistit, zda proti jeho žádosti nebudou namítána starší práva z nezapsaných označení. Tento registr by byl významným pomocníkem i při důkazu o časové prioritě zeměpisných označení v rámci řešení kolizí s jinými právy na označení. Právě pro případy kolizí by pak měla být ve jménu rovnocennosti a jednotnosti práv na označení jasně stanovena obecná pravidla jejich řešení.

Pro všechny tyto potřebné úpravy evropské a národní ochrany je třeba učinit ještě mnoho kroků, které by mohly vést až k překonání teritoriálního principu. Takové statky, jako jsou právě zeměpisná označení původu výrobků, by si to bezesporu zasloužily.